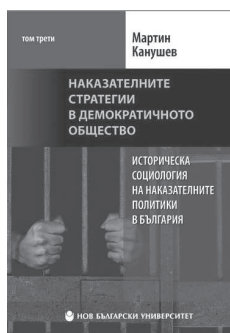

Нови книги

Мартин Канушев

НАКАЗАТЕЛНИТЕ СТРАТЕГИИ В ДЕМОКРАТИЧНОТО ОБЩЕСТВО

Том 3 от Историческа социология на наказателните политики в България

София: издателство на НБУ, 2020, 764 с.

„Аналитичният фокус на това социологическо изследване представляват исторически специфичните начини на упражняване на наказателната власт в три макросоциални контекста: българското капиталистическо, социалистическо и постсоциалистическо общество, с акцент върху разривите, прекъсванията и несъизмеримостите, но и върху континуитета, приемствеността и наследството; различията срещу повторенията. Да анализирам стратегиите на наказателната власт означава реално да уловя социалното функциониране на нейните механизми между две граници: между правните правила, които формално разграничават властта, и следствията на истината, които тази власт произвежда. Политическата философия има един основополагащ въпрос: как дискурсът на истината може да фиксира границите, които се полагат на властта по право? Моят проблем е социологически: какъв е специфичният начин, по който през различните периоди от „модерната“ българска история се организира връзката между право, власт и истина; и следователно, какви са правните правила, които задействат властовите отношения, за да произведат дискурси на истината?“

Даниела Колева

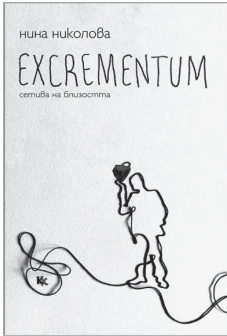
ПАМЕТ И СПРАВЕДЛИВОСТ.

ЛИЧНИ СПОМЕНИ И ПУБЛИЧНИ РАЗКАЗИ ЗА КОМУНИЗМА

София: Институт за изследване на близкото минало /
Сиела, 368 с.

Въпросът, на който тази книга търси отговор, е как се помни близкото минало и от какви обстоятелства е обусловено това помнене. Как социализмът/комунизмът се конституира като публична и културна памет? Дали тези памети са различни в различните посткомунистически страни? Кой си спомня и какъв ефект има спомнянето върху връзките между личности и групи? Какво е отношението между „официалната“ и всекидневната памет? Кой културни модели и форми участват в създаването на разкази за миналото? Как личните спомени биват повлиявани от публичните речници, образи и тропи? Кои (и дали) спомени на други групи се инкорпорират

в саморазбирането на собствената група? Как комуникативните стратегии в дадени общности водят до формиране и артикулиране на споделени спомени? Всички тези въпроси разглеждат паметта като културна практика и са насочени към изясняване на социалните аспекти на индивидуалния акт на спомняне и към запълване на белите полета в знанието за отношението между лична/биографична и публична/културна памет. Иначе казано, отношението между епизодичните, откъслечни спомени и паметта като споделен кохерентен разказ за миналото. Затова в книгата става дума както за социалната, публичната памет за комунизма – артикулирана в паметници, чествания и пр. – така и за личните спомени на наши съвременници за периода на комунистическото управление, съвпаднал с по-голямата част от техния жизнен път.

Нина Николова

EXCREMENTUM: СЕТИВА НА БЛИЗОСТТА

София: КХ – Критика и Хуманизъм, 212 с.

Тази наистина единствена по рода си книга в българската хуманистика, чиято тематика същевременно се вписва в най-модерни световни тенденции, тематизира „сетивата на близостта“. Наблюдава ги в разнообразни контексти: от аналната еротика и аморфната перверзност на детето през блаженото състояние на подпийналост до противопоставянето между „града на болката“ и „града на комфорта“.

„Сетивата на близостта“, наричани още „нисши сетива“, са обонянието, осезанието и вкусът. Те са свързани изключително силно с отвращението и удоволствието.

В психоаналитичен аспект отвращението се оказва бивше желание или несбъднало се удоволствие, защото възжелаваният обект всъщност трябва да стане противен.

Тази перспектива към сетивността е обогатена в книгата от феноменологичния ракурс към тялото. Като „биване-в-света“ (по М. Хайдегер) или като „поресто битие“ (по М. Мерло-Понти) то се разглежда като проникнато от света и проникващо в света.

Книгата е насочена не само към специалисти в областите на рефлексивната социология, социалната психология, философията и теорията на културата, етиката, естетиката и литературознанието, но е изкусителна за всеки любител на саморефлексията и хуманитарното познание.

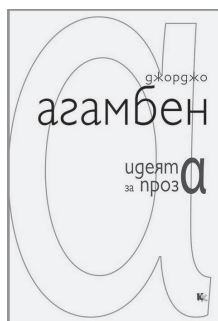
Бернард Мунтян

НАКЪДЕ ОТИВАШ, НОМО SAPIENS...

София: „Захарий Стоянов“, 2020, 590 с.

През 2019 г. се навърши столетие от рождението на големия български философ Бернард Мунтян (1919–2006). Съвременните поколения, решили да се запознаят в библиотеките с неговото творчество, биха останали по-скоро разочаровани. Там ще открият сравнително малък брой публикации, а те, на свой ред, едва ли биха дали пълноценна представа за мащаба на човека, учения и мъдрецата Мунтян.

Той беше добре известен в българските академични среди, особено в Софийския университет, като лектор. Стилът му на изложение – логичен, интересен, задълбочен – се помни добре и днес от щастливците, които са го слушали. Всяка година внушителен брой студенти се стичаха на неговите лекции, и без да са записани в съответната специалност и дори без заниманията им да са тясно свързани с философията. Мунтян наистина беше силен преподавател, популярен лектор. Заедно с това се знаеше, че е човек на живото слово, пише рядко или почти никак. Имаше и колеги, които го подозираха в скрибофобия...

Джорджо Агамбен
ИДЕЯТА ЗА ПРОЗА

София: КХ – Критика и Хуманизъм, 2020, 196 с.

„Идеята за проза“ е една от най-оригиналните книги на Агамбен. Тя се състои от няколко десетки текста („Идеята за проза“ е името само на един от тях) в неопределен жанр, най-близо до есето, посветени на основните неща, или места, които изграждат света на човешкото. От друга гледна точка: състои се от нестандартни във висша степен опити да се дефинират основните категории на хуманитарните и социалните науки. От трети въгъл, книгата надхвърля полето на философското, за да стъпи отвъд и без това невини ясно открития рѳб с литературата. В четвърти аспект книгата е вид експеримент, който заличава не само границите между жанрове дискурси, но и опитва да разоре междата, делеяща текста и визуалното (съпроводена е с цветни илюстрации).

Едуард Бернайс
ФОРМИРАНЕ НА ОБЩЕСТВЕНО МНЕНИЕ

София: „Изток-Запад“, 2020 г., 176 с.

Класическият труд на Едуард Бернайс *Формиране на обществено мнение* разкрива как се създава и манипулира общественото мнение. В него той излага принципите, които корпорациите и правителствата са използвали и продължават да използват, за да влияят на обществените нагласи.

Въз основа на възгледа си, че обществеността се държи като стадо, Бернайс описва как могат да се контролират масите от онзи, който иска да им повлияе. Давайки примери от света на пропагандата и рекламата, той показва как най-разнообразни идеи – от яденето на бекон за закуска до стремежа на жените да бъдат слаби – биват насаждани в главите ни.

Тази книга е задължително четиво за всеки, който се занимава с пиар, политика, реклама и бизнес... или просто иска да разбере как функционира светът.